

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. Бургас , 11.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в

публично заседание на единадесети юни, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател:	Захарин П. Захариев
Членове:	Катя Й. Господинова Светлин Ив. Иванов

при участието на секретаря Павлина Д. Костова
в присъствието на прокурора Величка Костова Петрова (ОП-Бургас)
като разгледа докладваното от Светлин Ив. Иванов Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20212100600399 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 260021 от 26.03.2021г., постановена по НОХД № 36/2021г. Районен съд-Несебър признал подсъдимите М. К. А.. ЕГН ***** и А.Ц.О.. ЕГН ***** за виновни в извършване на престъпление по чл.196 ал.1 т.2 вр. чл.195 ал.1 т.3 вр. чл.194 ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.29 ал.1 б. „б“ вр. чл.26 ал.1 от НК, за което по реда на чл.58а ал.1 от НК наложил на всеки от тях наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години и 4 месеца, което да изтърпят при първоначален „строг“ режим. Със същата присъда на основание чл.189 ал.3 от НПК съдът осъдил всеки от подсъдимите да заплати припадащата му се част в размер на 83.21 лева от сторените в наказателното производство разноски.

Така постановеният съдебен акт бил атакуван с отделни жалби от подсъдимите – подс. А., чрез защитника му адв. П.Ч. от АК-Бургас, а подс. О. – лично. В жалбата на първия се съдържат оплаквания срещу дейността на районния съд по индивидуализация на наказанието му. Не били съобразени всички налични по делото смекчаващи отговорността на този подсъдим обстоятелства, сред които невисоката стойност на отнетите вещи и частичното им възстановяване, стореното самопризнание и младата му възраст, поради което и наказанието се явявало явно несправедливо. Претендира изменение на обжалваната присъда с намаляване на наказанието на 2 години „Лишаване от свобода“.

В жалбата на подс. О. не се съдържат конкретни оплаквания срещу присъдата. Същата е бланкетна и с нея се изразява единствено желанието му да обжалва присъдата.

И с двете жалби не са отправени доказателствени искания.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Окръжна

прокуратура – Бургас застъпва позиция за законосъобразност на присъдата и за липса на допуснати нарушения на материалния и процесуалния наказателен закон. Наказанията били правилно определени и справедливи. Моли за потвърждаване на присъдата.

Във въззивното съдебно заседание подсъдимите А. и О., редовно призовани, се явяват лично, доведени от органите на РД „Охрана“, и заедно със защитниците си съответно адв. П.Ч. от АК-Бургас и служебно назначеният защитник – адв. Ваня Радиева от АК-Бургас.

Адв. Радиева поддържа жалбата на подзащитния □. Счита, че наказанието било неправилно определено. Младата възраст на подс. О., връщането на част от вещите по собствена инициатива и стореното самопризнание позволявали наказанието да се определи към минимално предвиденото в закона, а именно 3 години „Лишаване от свобода“, което на основание чл.58а от НК да се редуцира до окончателен размер от 2 години „Лишаване от свобода“.

Адв. Ч. поддържа изцяло подадената от подс. А. жалба с изложените в нея аргументи. Наказанието на последния било несъразмерно тежко, поради което моли същото да бъде определено в минимален размер, а след приложението на чл.58а от НК да бъде в размер на 2 години „Лишаване от свобода“.

В последната си дума подс. О. моли съда да му определи по-ниско наказание.

В последната си дума подс. А. изразява съжаление за стореното и моли наказанието му да бъде намалено.

Бургаският окръжен съд, след цялостна въззивна проверка на присъдата в предмета и пределите по чл. 314 от НПК, независимо от основанията, посочени от страните, намери жалбите на подсъдимите за процесуално допустими, тъй като са подадени в преклузивния 15-дневен срок от легитимирани да обжалват субекти срещу подлежащ на въззивен съдебен контрол по реда на Глава XXI от НПК акт, и пред надлежния съд. Разгледани по същество, те са неоснователни.

Първоинстанционното съдебно производство е протекло по диференцираната процедура на чл.371 т.2 вр. чл.372 ал.4 и чл.373 ал.3 от НПК, след изричното признание от страна на подсъдимите на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и съгласието им да не се събират доказателства за тези факти. Първоинстанционният съд констатира, че признанията им се подкрепят от събраните в досъдебното производство доказателства и с определение по реда на чл.372 ал.4 от НПК обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанията, без да събира доказателства за изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт факти. Първата инстанция е изпълнила надлежно и в пълнота задълженията си да разясни и на двамата подсъдими правата им по чл.371 от НПК и да ги уведоми, че събраните в досъдебното производство доказателства и направените самопризнания ще бъдат ползвани при постановяване на присъдата. Самопризнанията им са изразени ясно, недвусмислено и категорично, и не са били оттеглени до постановяване на съдебното определение по чл.372 ал.4 от НПК.

След самостоятелна проверка и анализ на събраните в досъдебното производство доказателствени материали, въззивната инстанция констатира, че самопризнанията на подсъдимите са доказателствено обезпечени в необходимата степен и действително се подкрепят от показанията на свидетелите Т.Д., Д.Т., Т.И., Ю.П., Д.П., К.Р., А.А., С.А., Б. А., Ш.О., от извършените съдебни експертизи - дактилоскопна експертиза (л.62-64, том 1 от досъдебното производство) и икономическа експертиза (л.40-41, том 2 от досъдебното производство); от писмените доказателствени средства - протокол за оглед на веществени доказателства (л.42-44, том 2 от досъдебното производство), протокол за оглед на местопроизшествието, ведно с фотоалбум към него (л.6-16, том 1 от досъдебното производство); и от писмените доказателства - протоколи за доброволно предаване (л.43,

л.52, л.77, л.79 – всички в том 1, и л.29, том 2 от досъдебното производство), трафични данни от мобилни оператори, изискани по реда на чл.159а от НПК, докладни записки, писма и др.

Въз основа на цитираните доказателствени източници, настоящият съдебен състав възприе фактическа обстановка, идентична с констатациите на първоинстанционния съд, а именно:

Подсъдимият М. К. А.. ЕГН ***** е роден в гр. К. и живее в с. Г., общ. К., област Сливен. Той е *****, с *****, *****, ***** и е *****.

Подсъдимият А.Ц.О.. ЕГН ***** е роден в гр. С. Бургаска област. Той е *****, с *****, *****, ***** и е *****.

Към 14.08.2019г. подсъдимите А. и О. обитавали бунгало, находящо се зад стадиона в гр. Несебър, Бургаска област. Тъй като не разполагали с парични средства, двамата решили да посетят различни места за отдых, на които знаели, че имало туристи, и да откраднат вещи, които впоследствие да продадат. Около 01:00 часа на същия ден двамата се отправили пешком в посока с. Равда, Бургаска област. Те забелязали намиращите се в близост до кв. „Черно море“, гр. Несебър, бунгала, стопанисвани от ХТМУ-София. По-конкретно, подсъдимите А. и О. се приближили до бунгало № 4, отворили монтирания на източната му страна прозорец (отстоящ на около метър от земята), развили двете долни видии на монтирания на същия прозорец комарник и скъсали мрежата му. Съгласно уговорката им, О. влязъл във вътрешността на бунгалото през отворения вече прозорец, а А. останал отвън, за да наблюдава за преминаващи хора. В едно от помещенията, подс. О. възприел спящия на леглото човек - пострадалият Ю.П., поради което незабавно взел оставената в долния край на леглото текстилна чанта, в която имало поставен мобилен телефон „Нokia“ модел „225, R-1012“, и оставените на стол мобилни телефони марка „Samsung Galaxy S8+“, с кожен калъф и „Samsung Galaxy S7 Edge“, също с калъф. О. отворил текстилната чанта и взел от намиращото се в нея портмоне паричната сума в размер на 190 лева, след което поставил портмонето в дамска чанта, също оставена в бунгалото. От леглото в друга стая на бунгалото О. отнел и мобилен телефон „Samsung Galaxy S6“, сребрист на цвят, със силиконов гръб (калъф, кейс). Върху скрин, разположен до входната врата, О. видял черна, кожена дамска чанта, в която имало поставен кожен портфейл. Отворил го и взел сумите от 170 лева и 50 евро. Същият подсъдим възприел още, че в стая в бунгалото се намирили една жена – свид. Д.П., и внуците □, поради което незабавно отишъл до прозореца, от който бил влязъл, подал чантата с отнетите вещи на подс. А. и напуснал бунгалото. Двамата разгледали откраднатите вещи, след което продължили да обикалят в района на бунгалата.

Малко по-късно, около 03:00 часа, А. и О. забелязали, че прозорецът на бунгало № 17 б, което било в обща сграда с бунгало № 17 а, бил отворен, а на него бил поставен и комарник. Премахнали мрежата на комарника от рамката, за която била захваната, и влезли вътре. Там видели, че в една от стаите спят свид. Т.И. и Д.Т. (неправилно посочена в обвинителния акт и в мотивите на първата инстанция с фамилия И.), а в друга стая – свид. Т.Д.. От нощно шкафче в стаята на последната, двамата взели мобилен телефон марка „Moto“, модел „E4 Gold MAT 10“ и таблет марка „Prestigio Multipad“, след което шепнешком се съгласили, че няма какво друго да вземат и трябва да излизат навън. Свид. Д.Т. чула разговора им, станала от леглото, видяла единия от подсъдимите и му извикала на висок тон „Кой си ти? Какво правиш тук?“. Същият подсъдим се насочил към тоалетното помещение, стъпил на тоалетната чиния и излязъл през прозореца, а другият подсъдим напуснал бунгалото по неустановен в хода на разследването начин, а и не бил възприет от пострадалите. След като се отдалечили от местопрестъпленията, двамата разгледали откраднатите вещи, разделили поравно паричните суми, подс. А. взел за себе си мобилните телефони „Moto, E4 Gold MAT 10“ и „Nokia, 225 R-1012“, а подс. О. – останалите вещи.

Впоследствие подс. А. продал мобилния телефон „Moto, E4 Gold MAT 10“ на свид. А.А., а подс. О. продал на свид. З.К. мобилните телефони „Samsung Galaxy S8+“ и „Samsung Galaxy S7 Edge“.

От изготвената в хода на досъдебното производство съдебна оценъчна експертиза е видно, че общата стойност на подробно описаните в същата вещи е в размер на 2 145 лева.

От приложените по делото протоколи за доброволно предаване се установява, че е част от инкриминираните вещи – мобилни телефони „Nokia, RM1012“ и „Samsung Galaxy S6“, били предадени от подсъдимите на разследващите органи, а впоследствие същите вещи били върнати на собствениците им.

При правилно установена фактическа обстановка, районният съд е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на извършените от подсъдимите деяния като престъпления по чл.196 ал.1 т.2 вр. чл.195 ал.1 т.3 вр. чл.194 ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.29 ал.1 б. „б“ вр. чл.26 ал.1 от НК, предмет на обвинението.

С отнемането на подробно описаните по-горе вещи от владението и без съгласието на съответните им собственици, подсъдимите А. и О., в съучастие като съизвършители, реализирали изпълнителното деяние на престъплението кражба, което е довършено с прекратяването на фактическата власт на свидетелите Д., Т., П. и П. върху предмета на посегателството и установяването от страна на подсъдимите на собствена фактическа власт върху процесните вещи. Предвид повреждането на преградите, здраво направени за защита на имот, каквито безспорно представляват прозорецът на казаните по-горе бунгало № 4 и комарникът (мрежата), поставен на прозореца на бунгало № 17а, за да проникнат вътре в съответните бунгала, правилно първоинстанционният съд е заключил, че е налице квалифициращият признак по т.3 на чл.195 ал.1 от НК.

Видно от наличната по делото доказателствена съвкупност, в частност приложените на л.30-л.37 и л.38-л.40 от НОХД № 36/2021 по описа на Районен съд Поморие справки за съдимост на подсъдимите А. и О., престъплението е осъществено от тях в условията на опасен рецидив по смисъла на чл.29 ал.1 б. „б“ от НК. Деянията са извършени, след като и двамата подсъдими поотделно са били *****и множество пъти (повече от два) на лишаване от свобода за умишлени престъпления от общ характер и наложените им наказания за тях са били ефективно изтърпени. В настоящия случай за относимостта на казана норма спрямо подсъдимите, както и за приложимостта □, е достатъчно да се посочат следните им *****ия: за подс. А. – по НОХД 129/2014г. по описа на Районен съд Поморие, по НОХД 297/2017г. по описа на Районен съд Несебър и по НОХД 1115/2016г. по описа на Окръжен съд Бургас (деянията по последните две посочени *****ия са извършени в условията на реална съвкупност – преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях - поради което и съгласно указанията, дадени с Постановление № 2 от 27-29.IV.1970г., на Пленума на ВС, изм. и доп. с Постановление № 6 от 12.IV.1983г. и Постановление № 7 от 26.VII.1987г., следва да се счита, че по отношение на този подсъдим за извършените престъпления и по двете дела е налице само едно *****е), а за подс. О. – по НОХД 4981/2013 по описана Районен съд Бургас, НОХД 7/2014 по описа на Районен съд Кубрат и НОХД № 111/2018 по описа на Районен съд-К. (и тук спрямо първите две *****ия следва да се отнесе казаното по-горе относно деяния, извършени преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях). Към момента на извършване на деянията по настоящото дело не е изтекъл визирият в чл.30 ал.1 от НК петгодишният срок от изтърпяване на наложените на подсъдимите А. и О. наказания „Лишаване от свобода“ по цитираните дела, т.е. инкриминираните деяния представляват проявна форма на рецидивна престъпност в съответствие с разпоредбата на чл.29 ал.1 б. „б“ от НК.

И двете включени в обвинението деяния правилно са били квалифицирани като едно продължавано престъпление по смисъла на чл.26 ал.1 от НК, тъй като всяко от тях поотделно осъществява един състав на едно и също престъпление - по чл.195 ал.1 т.3 вр.

чл.194 ал.1 от НК, извършени са през непродължителен период от време (в интервал от 3 часа), при една и съща обстановка и при еднородност на вината, тъй щото последващото деяние от обективна и субективна страна се явява продължение на предходното.

От субективна страна деянието е извършено виновно, при форма на вината „пряк умисъл“ по смисъла на чл.11 ал.2 предложение първо от НК. Освен от самопризнанията на подсъдимите, изводът за умишлено извършване на деянията се извежда и от механизма на тяхното осъществяване. Подсъдимите са съзнавали всички елементи от фактическия състав на престъплението, включително и квалифициращото обстоятелство, общественото опасен характер и резултатът, който безспорно са целели. Знаели са, че намиращите се в обитаваните от пострадалите бунгала вещи не им принадлежат, но въпреки това са предприели отнемането им по описаните по-горе начини с намерение противозаконно да ги присвоят. В съзнанието им са били изградени ясни представи, че реализирането на намисленото от тях престъпление ще бъде улеснено чрез повреждане на преградите, здраво направени за защита на имотите, които са преодолели чрез внимателни и координирани действия. Поведението на дейците след осъществяване на престъплението също подкрепя казаното дотук – двамата разделили отнетото имущество и се разпоредили с него като със свое – продали част от вещите на различни лица, за което са получили съответните парични суми, а останалата част от вещите запазили за себе си.

Безспорен и изводът за общността на умисъла по смисъла на чл.20 ал.2 от НК между подсъдимите А. и О.. Всеки от тях съзнавал, че и двамата участват в извършване на престъплението и, че със собствените си действия, както и с тези на другия съизвършител, отнемат вещите от собствениците им. Непосредствено преди започване на първото коментирано деяние (извършено в бунгало № 4) двамата разпределили ролята си – О. влязъл в бунгалото, а през това време А. наблюдавал отвън, за да го предупреди в случай, че в близост премине друго лице. Действията им са повторени и при другото деяние с разликата, че в този случай и двамата влезли в бунгалото (бунгало № 17а), т.е. ясно са съзнавали извършеното, като предвиждали и искали настъпването на престъпния резултат. Доколкото и двамата подсъдими са участвали в изпълнителното деяние на престъплението (отнемането на вещите), правилно е изведена и формата им на съучастие съгласно чл.20 ал.2 от НК, а именно - съизвършители.

За престъплението по чл.196 ал.1 т.2 вр. чл.195 ал.1 т.3 вр. чл.194 ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.29 ал.1 б. „б“ вр.26 ал.1 от НК, в извършването на което подсъдимите са признати за виновни, първоинстанционният съд, при приложението на чл.58а ал.1 от НК, е наложил на всеки от тях наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години и 4 месеца, което да изтърпят ефективно при първоначален „строг“ режим. В дейността на районния съд по индивидуализацията на наказанията, настоящият състав не съзря допуснати нарушения, въпреки немногословните мотиви в тази част. Правилно са били съобразени както отегчаващите, така и смекчаващите отговорността на подсъдимите обстоятелства. Правилно към първите, решаващият съд е отнесъл най-напред високата персонална обществена опасност на подсъдимите. Всеки от подсъдимите, независимо от младата им възраст, преди настоящото деяние е ***** многократно и през годините е търпял различни по вид и продължителност наказания, включително ефективно наказание „Лишаване от свобода“. Видно от приложените справки за съдимост, А. и О. са извършвали престъпни деяния в кратък период след като спрямо тях неколкократно и за различни срокове е била упражнена наказателната репресия в най-тежката □ форма – чрез наказанието „Лишаване от свобода“. Изложеното сочи, че целеното с наказанието поправително и превъзпитателно въздействие не е било постигнато в нужната степен, доколкото и след изтърпяване на наказанията подсъдимите продължили с престъпната си дейност. От същите доказателствени източници явява, че извършените от тях престъпления са приоритетно насочени към собствеността на различни граждани, с което двамата демонстрират не само негативното си отношение към установените в обществото правила и запрети, в частност правото на всяко лице да се разпорежда със собствеността си според волята си, но и утвърдения у тях

престъпен модел на поведение, склонност към извършване на посегателства от този вид с цел имуществено облагодетелстване. Подсъдимите явно възприемат извършването на престъпления против собствеността като източник на доходи за задоволяване на определени техни потребности, без да се интересуват от негативните последици, които деянията им влекат за останалите членове на обществото. Безспорно обсъжданите в настоящото изложение престъпления са логично продължение на престъпната им дейтелност, осъществявана упорито през годините, а не се касае за инцидента простъпка. В подкрепа на изложеното дотук са и обстоятелствата, в които е извършена настоящата престъпна дейтелност, правилно отчетени от районния съд като отегчаващи вината на А. и О. - през нощта, в периода от 01:00 часа до 03:00 часа, докато в помещенията, в които подсъдимите са прониквали, пострадалите са спели със семействата си. Очевидно е изразеното чрез извършените престъпления пренебрежение към цялостния правов ред и незачитане на възприетите от обществото морални ценности. Казаното в действителност предполага необходимостта от по-дълго и интензивно пенитенциарно въздействие в контролираната среда на местата за лишаване от свобода, с оглед отнемането на възможността на подсъдимите да вършат други престъпления, поне за срока на изтърпяване на наказанието. Наред с това, сумарната стойност на предмета на престъплението не е ниска. Същата се доближава до четворния размер на минималната работна заплата за страната към датата на извършване на деянието (съгласно ПМС № 320/20.12.2018 г., към 14.08.2019г. МРЗ е била 560 лева).

От друга страна, като смекчаващи отговорността обстоятелства правилно са били отчетени стореното от подсъдимите самопризнание и изразеното от тях съжаление. Тук е моментът да се обсъдят и съдържащите се във въззивните жалби съображения на подсъдимите и техните защитници, а също и посочените такива в съдебното заседание пред настоящата инстанция, насочени към намаляване размера на наложените наказания. Според настоящия състав, така изложените доводи не обосновават необходимостта от ревизиране на съдебния акт в частта относно наказанията. Правилно проверяваният съд е приел, че по делото липсват многобройни или изключителни по своя естество смекчаващи отговорността обстоятелства, обосноваващи и налагащи определяне на наказанието на подсъдимите при приложението на чл.55 от НК. Твърдението, че съдът не е взел под внимание изразеното от подсъдимите съжаление за извършеното, а също и стореното от тях признание, е невярно. Именно на тези обстоятелства се е позовал съдът при определяне на наказанията между минималния и средния предвиден в закона размер, като изрично ги е посочил в мотивите на обжалваната присъда. В тази връзка следва да се уточни следното: въпреки, че производството е протекло по реда на Глава двадесет и седма, след сторено признание по чл.371 т.2 от НК и разпоредбата на чл.58а от НК предвижда като последица намаляване на отмереното наказание на подсъдимите с една трета, признанието на А. и О. относно фактите в обвинителния акт и вината им съставлява елемент от цялостно, обективно проявено на досъдебното производство процесуално поведение, спомогнало за своевременното разкриване на престъпленията и неговите извършители, каквото именно е изискването, формулирано в ТР № 1/2009 г. по тълк. д. № 1/2008 г. на ВКС, ОСНК, за отчитане на самопризнанието като допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство. В същия аспект, положителен за подсъдимите, следва да се отчете и връщането на част от вещите, предмет на престъплението. Тези две посочени обстоятелства обаче, способстващи определянето на наказанието в по-нисък размер, не следва да бъдат надценявани, абсолютизирани, и със сигурност не могат да се характеризират като изключителни по смисъла на чл.55 ал.1 от НК. От съдържащите се в кориците на делото писмени доказателства и доказателствени средства, в частност данните от извършените процесуално следствените действия (протоколи за оглед, разпит на свидетели, експертизи и др.), наред с получената от разследващите органи оперативна информация, обективирана в съответните докладни записки и извършените действия, подс. М.А., а впоследствие и подс. А.О. са били установени като извършители на престъплението. Вярно е, че непосредствено след това подсъдимите са признали за стореното от тях, но тези признания не са били от изключително значение за установяване на релевантните факти, тъй като обективната

истина по делото вече е била разкрита посредством всички събрани до този момент доказателства, т.е. признанието на подсъдимите е направено след като са били събрани достатъчно данни да се предполага, че неговите извършители са именно А. и О..

В последна сметка освен изброените дотук обстоятелства, настоящият състав не установи други такива, въз основа на които да уважи искането на подсъдимите. Така отмерените след приложението на чл.58а от НК наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години и 4 месеца за всеки от подсъдимите, настоящият състав намира за справедливи, адекватни на обществената опасност на дейците и деянията, изцяло съответни на характера и степента на увреждане на обществените отношения, на интензитета и последиците от извършеното престъпление и биха способствали в най-пълна степен за постигане целите на наказанието по чл.36 от НК - най-вече за поправянето и превъзпитанието им към поведение, съобразено със законите и морала.

Коректно е и произнасянето на съда, с което е определил наложените на подсъдимите А. и О. наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години и 4 месеца да се търпят ефективно при първоначален „строг“ режим. Определеният от съда режим за изтърпяване на наказанието точно съответства на диспозицията на чл.57 ал.1 т.2 б. „б“ от ЗИНЗС (макар текстът да не е изрично цитиран), тъй като и двамата подсъдими са извършили умишлено престъпление, преди да са изтекли 5 години от изтърпяване на наложените им предходни ефективни наказания „Лишаване от свобода“.

Правилно и в съответствие с разпоредбата на чл.189 ал. 3 от НПК, предвид признаването на подс. А. и подс. О. за виновни по възведеното им с обвинителния акт обвинение, районният съд ги е осъдил да заплатят поравно сторените в хода на досъдебното производство разноски в общ размер на 166.42 лева (по 83.21 лева за всеки от тях).

При цялостната служебна проверка на правилността на атакуваната присъда по реда на чл.314, ал. 1 от НПК, въззивният съд не констатира допуснати от първата инстанция или в досъдебното производство нарушения на материалния закон или на процесуалните правила, налагащи нейното изменение или отмяна, което изисква тя да бъде потвърдена.

Така мотивиран, на основание чл.338, във връзка с чл.334, т. 6 от НПК, Бургаският окръжен съд, I въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260021 от 26.03.2021г., постановена по НОХД № 36/2021г. по описа на Районен съд-Несебър.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____